

vilde blive muligt at faa Lødstjenesten ordentlig besørgt, og der vil heller ikke paa Skibsfartens Begne med Føie kunne klages over denne Eneret, naar Taxterne sættes paa en billig Maade. Kun under særegne Omstændigheder, eller naar der forlanges Lødsninger, til hvilke Lødsjerne isølge Reglementet ikke ere pligtige, bør Betalingen erlægges efter Overenskomst."

Til foranstaaende Bemærkninger har Kommissionen endnu føiet, at den saa meget mindre har fundet Anledning til at foreslaa en Forandring i Grundlaget for Ordningen af vort Lødsvæsen, som den nuværende Ordning i en Række af Aar har staaet sin Prøve, uden at give Anledning til grundede Klager, ialtfald ikke til andre Klager end saadanne, der lettelig kunne afhjælpes uden Forandring i Grundtrækkene for Ordningen, medens vort Lødsvæsen i det Hele taget saavel i Indsømlandet nyder en velfortjent Anseelse.

Kommissionens foran nævnte Udtalelser om de der berørte Forhold har Ministeriet ganske kunnet tiltræde. Medens der saaledes for disse Forholds Vedkommende ikke er fundet Anledning til at afvige fra de nu gjældende Principer, er der derimod fundet Grund til at opgive tvungen Betaling til Lødsjerne, og derfor at søge Lødsvangen og Priskeafgifterne ophævede.

Ministeriet er enigt med Kommissionen i, at Lødsvang, forsaavidt den bestaar i Lvang til at betale Løds, hvad enten denne benyttes eller ikke, og er begrundet i Hensyn til at staffe Lødsjeret Indtægt, som ikke længere tidssvarende, bør bortfalde mod Erstatning i begreundet Tid, men at Lødsvang derimod i den Forstand, at Løds skal benyttes, bør kunne paahydes, hvor dette er nødvendigt, ikke af Hensyn til vedkommende Lødsjeris Indtægt, men for at sikke Bevarelsen eller hensigtsmæssig Benyttelse af Anlæg, som ere nødvendige for Skibsfarten, t. Ex. Havne og Kanaler. Til Lødsvang i førstnævnte Betydning bør dog næppe, saaledes som af Kommissionen udtalt, henregnes de Tilfælde, hvor der af Skibet skal erlægges „halve Lødspenge“ eller Lignende, da saadan Afgift i Reglen er paabuden af Hensyn til en stedfindende Usmærkning af Farvandet og maa betragtes som en Priskeafgift, der alene er forskjellig fra de øvrige Priskeafgifter ved den Maade, hvorpaa den beregnes.

Der har gjort sig ulige Meninger gjældende i Kommissionen om, hvorvidt Priskeafgifterne fremdeles bør bestaa. Flertallet formener, at denne Afgift ganske bør heves mod Erstatning af Statskassen i en begreundet Tid, og et Mindretal, at den fremdeles bør bestaa, medens et andet Mindretal formener, at Afgiften mod Erstatning bør ophæves strax for de aspriffede Farvande, som benyttes til Gjennemfart, og for de øvrige aspriffede Farvande, forsaavidt vedkommende Kommuner ere villige til fremtidig at afholde Usmærkningsomkostningerne. Om de Grunde, der have været be-

stemmende for de Paagjældende, indeholder Kommissionsbetænkningen Efterstaaende:

„Naar undertegnede Eugen, Meldhior og Schmiegelow foreslaa at hæve Priskeafgiften, da støtte vi os til Følgende.“

„Priskepenge ere en Afgift af en ganske særegen Natur, der, skjøndt den for hvert enkelt Sted er fastsat ved Lov, hverken erlægges til Stat eller Kommune, men umiddelbart til Lødsjerne. Afgiften skulde være en Erstatning for Anskaffelse og Vedligeholdelse af Priskerne og altsaa staa i Forhold til de hermed forbundne Bekostninger og Arbejde, men i dets Sted er den afhængig af den mere eller mindre tvilsige Seilads, saa at den paa sine Steder giver Lødsjerne et meget rigeligt Udbytte, paa andre Steder næsten intet. Der kan ikke foretages Forandring ved et Farvands Afpriffning, naar hermed skal forbindes en Forandring i Afgiften, uden ved særlig Lov; thi vi antage ikke, at det af Lovgivningsmagten vil blive overdraget det enkelte Ministerium at fastsætte og forandre Afgiften efter eget Skjønnende. Afgiften er en Byrde og en Ulempe for Skibsfarten, ikke alene paa Grund af Pengeudgiften, men ogsaa for den Tidsspilde og Standsning, der er forbunden med Opkrævningen; den er ubillig for dem, der ofte befare et aspriffet Farvand, og som muligens de fleste Steder vilde kunne finde deres Vel uden de udsatte Mærker; den er utidsvarende for Alle, da det ved al Samfærdsel mere og mere bliver det Offentlige, Stat og Kommune, der paatager sig at fremme Samfærdselsmidlerne, og der er fuldt saa megen Grund for dette til at sætte de nødvendige Mærker paa de indre Vandveie, som til at anlægge og vedligeholde de offentlige Vandveie, uden herfor at kræve nogen særlig Afgift af de Reisfærende. Ved Lov af 4de Juli 1863 ere saaledes de paa Skibsfarten hvilende Lødspenge, Fyrpenge og Skibsflaveringsportler hævdede og i deres Sted indført en Skibsafgift. I de Nøgtdagen forelagte Lovforslag om Skibsafgiften og Lødsafgiften har Regeringen foreslaaet at hæve den første for al indenrigsk Fart og at nedsætte den for den udenrigske. Overimod at reise nogen Indvending herimod har Folkethinget vist Tilbøielighed til ganske at ophæve Skibsafgiften. Men naar der ikke skal betales Fyr- og Vagerafgift i de store Farvande, synes det i høi Grad urimeligt at beholde Priskeafgiften i de andre Farvande, hvor den navnlig hviler paa den indenrigske Fart. Priskeafgiften er kun en skjult Lødsvang, der bør heves; den udgjør omtrent 10,000 Rd. aarlig, men herfra maa drages Omkostningerne ved Priskernes Tilsyn og Vedligeholdelse. I Sverig er Fyr- og Baateafgiften for al indenrigsk Fart ophævet ved Frd. 28de Septbr. 1869. I de tydske Østersøhavne og Bjorde kjendes ikke nogen Priskeafgift, undtagen i Hertugdømmerne, hvor den er en Re-miniscens fra den danske Tid, men her staa man i Begreb med at hæve den.“